

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

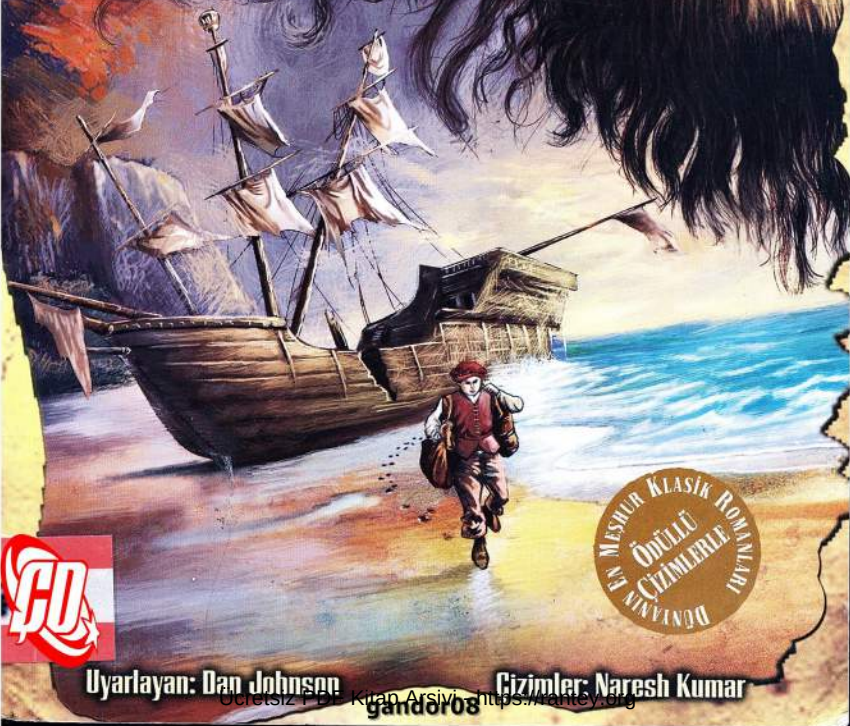

ARUDAS
Çizgi Roman

DANIEL DEFÖE

ROBINSON CRUSOE

Robinson Cruose bu ıssız adada hayatta kalmayı başarabilecek midir?
Ya da bu adadan kurtulabilecek midir?

Uyarlayan: Dan Johnson

Çizimler: Naresh Kumar

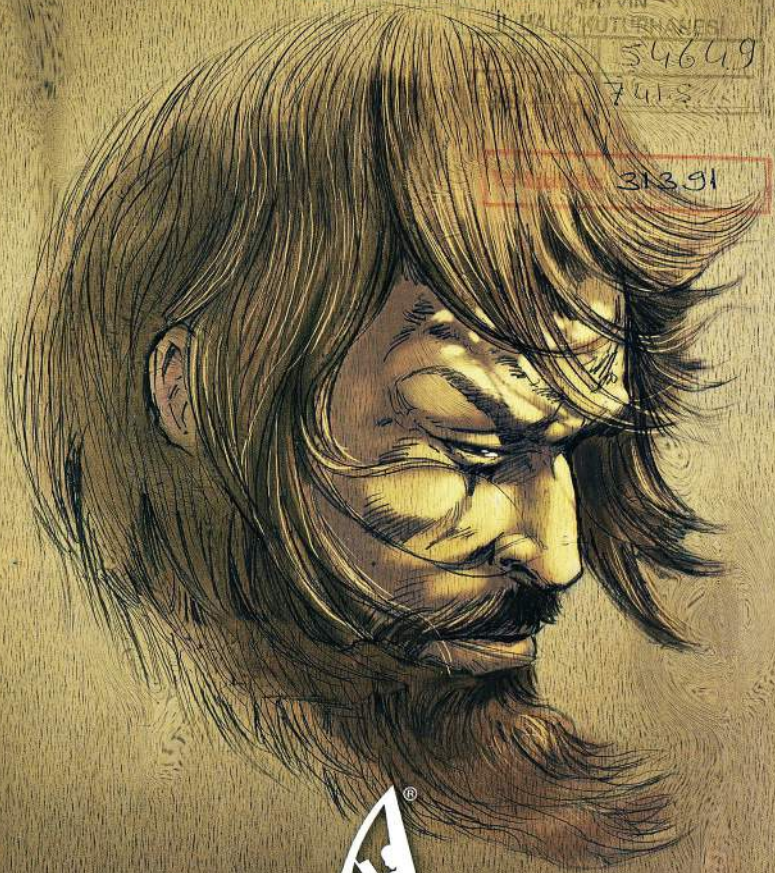
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://www.kitapyolu.org>

gandor08

8.55

DANIEL DEFOE

ROBINSON CRUSOE

ARTVIN
KUTUPHANESİ
54649
7418
313.91

Arunas®
yayınları

MİLAS 3

KLASİK ÇİZGİ ROMANLAR SERİSİ -2

Copyright © Campfire

© Kirpi Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Arunas Yayıncılık, Kirpi Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

Bu kitabın tüm yayın hakları Kirpi Yayıncılığa aittir.

Hiçbir şekilde alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz.

Yayına Hazırlık : Arunas Yayıncılık

Metin Yazarı : Dan Johnson

Çizer : Nareesh Kumar

Kapak Tasarım : Cudi Tulga

İngilizce Aslından Türkçe'ye Çeviren : Eray Elmacı

Orijinal Adı : Robinson Crusoe

Montaj : Mat Yapım

Baskı : Kahraman Matbaacılık

ISBN : 978-605-5575-36-6

Baskı Tarihi : Şubat 2010

Arunas
Yayıncılık

İnönü Mah. Muhammed Aksoy Cad. No: 102 Sefaköy / İSTANBUL

Tel: 0212 471 66 30 Faks: 0212 471 57 30

www.arunas.tc

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

T.C. KÜTÜPHANE	
31391	
ARTVIN	
İL HALK KÜTÜPHANESİ	
Demirbaş No.	5464.9
Tasnif No.	741.5

YAZAR HAKKINDA

Daniel Defoe, 1660'da Londra'nın St. Giles kasabasında doğdu. Eleştirmenler tarafından büyük beğeniyle karşılanan Robinson Crusoe romanıyla ün kazanmıştır. Bu kitap, 1719 yılında basıldığında, çok fazla zaman geçmeden çok ünlü olmuştur. Bu ün bir kitabın o güne kadar kazandığı başarıyı kısa sürede aşmıştır, çünkü daha önce yazılmış hiçbir kitaba benzememektedir, ve çoğu kaynakta da İngilizce'deki ilk roman olarak kabul edilmektedir.

Öğrenimini tamamladıktan sonra, Defoe, Stoke Newington'daki konformistliğe karşı olan Morton's Academy'e gönderilmiştir. 1684'te Marry Tuffley ile evlenmiş ve ilerleyen senelerde sekiz çocuğu olmuştur.

Defoe, hayatı boyunca çeşitli sıkıntılar çekip, davaların muhatabı olmuştur. Şansını, ticari hayatta ve müşavirlik yaparak denemiş fakat her iki iş de ona başarı getirmemiştir. Yaşadığı maddi problemler hakkında elimizde resmi kayıtlar mevcuttur 1692'de iflas etmiştir ve 1703'de konformizm karşıtlarının finansmanıyla broşürler basıp dağıttığı için hapse atılmıştır.

Romanlar ve broşürlerin yanı sıra, biyografiler, rehber kitapçıkları, şiirler, günlükler ve gazeteler de yayınlamıştır. Genel toplamda, beş yüzden fazla basılı eser yayınlayarak üretken zihnini kanıtlamıştır. Şu ana kadar ki en ünlü eseri Robinson Crusoe'da, Alexander Selkirk'in gerçek hayat tecrübelerini anlatmaktadır. Başlangıçta bir kurgu eser yaratmayı planlamış olmasa da, sonuç itibarıyla her yaştan okurun ilgisine mazhar olan bir macera romanı ortaya çıkmıştır. Defoe'nin yazım tarzı ciddi ve gerçeklere dayalıdır, gerçekçi ve sözcükleri seçerek romanında etkileyici bir dünya oluşturmuştur.

Hayatının ilerleyen yıllarında Andrew Moretan takma adıyla yazmaya devam edip borçlu olduğu insanlardan saklanmaya çalışmış, 26 Nisan 1731'de ölmüştür.

Robinson Crusoe

Genç
Robinson Crusoe

Cuma

Yuly

1632'de doğdum. Babam Almanya'lı bir tüccardı ve annemle İngiltere'nin York şehrinde tanışmıştı. Annem'in soyadı Robinson'du bu nedenle adım Robinson Kreutznaer olarak konulmuştu.

Fakat, İngiltere'de sözcükler oldukça sık yanlış telaffuz edildiği için, şu an Crusoe soyadını kullanıyoruz.

İki ağabeyim vardı . Biri, bir İngiliz sömürgesinde teğmendi ve Dunkirk yakınlarında ki bir savaşta öldürüldü. Diğer ağabeyimin başına ne geldiğini hiç öğrenemedim.

Babam, onu dinlersem mutlu olacağımı söylerdi.

Babam benim hukuk eğitimi almamı istemişti fakat ben denize açılmayı herşeyden çok istiyordum.

Ailemin statüsü beni ömrüm boyunca rahat ettirebileceği için, beni sefaletle sürükleyecek bu hevesimden vazgeçmem için bana yalvarmıştı.

Robinson!
Robinson Crusoe!
Yelken açmaya
hazır ol!

Ben sık sık annemle ve babamla tartışıyordum çünkü onlar benim yapmak istediğim herşeye ısrarla muhalefet ediyorlardı.

İstediklerime muhalefet ettiklerinden yaklaşık bir sene sonra, evden kaçtım. Ne annemin ne de babamın tavsiyelerine ihtiyacım yoktu, evden ayrılmadan önce onlarla da konuşmadım, sadece seyahate çıktığıma dair bir not bıraktım onlara.

1 Eylül 1651'de, Londra bandıralı bir gemiye bindim.

Bindiğim gemi arkadaşımın babasınınmış.

Gemi limandan ayrılır ayrılmaz bir fırtına patladı ve dalgalar korkutucu bir şekilde gemiyi dövmeye başladı.

Eveet! Harika macera başlasın artık.

Hazır mısın arkadaşım?

Başka hiçbir genç maceracının kısmetsizliğinin benimki kadar erken başlayıp benimki gibi uzun sürdüğünü sanmıyorum.

Ki daha önce hiç açıkdenize çıkmadığım için, beni deniz tutmuştu ve çok korkmuştum.

Gemiye çarpan her dalgalın bizi yutacağını ve geri çekilen dalgada gemi boşluğa düştüğünde bir daha geminin yüzeyine ulaşamayacağını düşünüyordum.

Bu kafa karışıklığında yeminler edip günah çıkarıyordum.

...ve tüm hayatım boyunca asla gemiye binmeyeğim.

Gece vaktine doğru, hava iyice düzeldi ve harika bir eğlence düzenlendi.

Bu eğlenceli gece yüzünden ettiğim tüm yeminleri, tüm pişmanlığımı ve geleceğe dair verdiğim tüm sözleri unuttum.

Lütfen Tanrım, beni bu yolculukta koru ve esirge. Eğer karaya adım atabilirsem, derhal evime gidip babamdan özür dileyeceğim.

Fırtına devam ettiği sürece bu makul fikirler zihnimi meşgul etti.

Fakat ertesi gün, rüzgar durdu ve deniz sakinleşti ve ben de gemi hayatına alıştım.

Yalnız kaldığımda, geçmişimi düşünüyordum ve geleceğime dair duyduğum kaygılar yeniden aklıma geliyordu.

Fakat, derhal mürettebatla bir araya gelip onlarla eğlenceye dalıyordum ve bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyordum.

Fakat ne yazık ki, Tanrı'nın beni hiç kuşkuyla her bırakmayacak şekilde yeniden deneyeceğinin farkında değildim.

Şu kesindi ki, eğer başıma gelenleri bir uyarı olarak değerlendirmesem, bir sonraki sefer olacak olanlar, insanın hayal bile etmek istemeyeceği kadar tehlikeli olacaktı.

Denizdeki sekizinci günümde berbat bir fırtına patladı ve ne kadar ciddi bir tehlikede olduğumuzu mürettebatın dehşet dolu yüzlerinden okuyabiliyordum.

Sen! Çocuk! Güverte altına inip tahliye pompalarına yardım et! Çabuk yoksa gemi batacak.

Tüm gücünüze
çalışın çocuklar!
Daha hızlı!

İşe yaramayacak!
Yakında gemi suyla
dolacak ve batacak.

Dalgalar bir dağ gibi
kabarıp, dakikada bir
gemimize patlıyordu.

Kaptanımız alarm sinyali vermek için silahıyla
havaya ateş etmeye başlamıştı. Çok geçmeden,
az ilerimizdeki fırtınadan zar zor kurtulmuş
olan bir nakliye gemisi, bize yardım etmek için
kurtarma sandalını yolladı.

Büyük zorluklarda olsa, sahile ulaştık ve
yürüyerek Yarmouth'a vardık.

Eğer tekrar Hull şehrine gitmiş olsaydım,
mutlu olacaktım. Fakat kötü kaderim bana
yine yapmıştı yapacağını. Kaderime engel
olamazdım.

Geminin sahibinin oğlu olan arkadaşım, ki daha
önce bana çok yardımcı olmuştu, aniden bana
garip davranmaya başladı. Benimle konuşurken
ses tonu bile değişmişti artık. Üzgün gözlerle
bakarak babasına benim kim olduğumu ve bu
seyahate benim kendimi deneme amacıyla
çıktığımı ve başka seyahatlere de çıkmayı
planladığımı açıkladı.

Genç adam, bir daha denize açılmasan iyi olur. Başına gelmiş olanları bir uyarı kabul et denizci olmaktan vazgeç.

Bu sefere kendini denemek için çıktın ve Tanrı sana bir denizci olmakta ısrar ettiği takdirde başına ne tür belalar geleceğini gösterdi.

Efendim, ben...

Gemide olanların sebebi sendin muhtemelen. Bana 1000 pound bile verseler seninle aynı gemide yolculuk etmek istemezdim.

Arkadaşımla babasının ne tarafa doğru gittiklerini bile bilmiyorum. Cebimde biraz param vardı ve ben de Londra'ya karayoluyla gittim.

Eve gitmek mi, denize açılmak mı, kararsızdım.

Evime dönmekten utanıyordum. Dönersem benimle dalga geçeceklerinden korkuyordum. Bu nedenle Londra'da kalmaya karar verdim.

Şansım yaver gitti ve burada iyi arkadaşlar buldum. Genellikle, genç erkekler, özellikle yanlarında onlara rehberlik edecek bir yaşlı akrabaları yoksa, bu kadar şanslı olmazlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://iranibooks.org>

Kaptan! Size bahsetmiş olduğum genç adam bu.

Robinson! Gel buraya ve Kaptan'ın Guyana'ya yapmış olduğu seyahati dinle!

Bu adama kanım kaynamıştı ve seyahat öykülerine bayılmışım, böylece onunla daha fazla zaman geçirmeye başladım.

Yakında Guyana'ya geri dönmeyi düşünüyorum, Bay Crusoe.

İyi bir yardımcı kaptana ve yol arkadaşına ihtiyacım var. Ne dersin?

Çok isterim, efendim!

Bu harika! Bu seyahatte hiçbirşeye para ödemeneye gerek yok ve eğer paran varsa benim ticaretime yatırım yapabilirsin, yapacağım kardan pay alırsın.

Beraberen yaptığımız ilk seyahatte kaptanın satmak üzere aldığı oyuncak ve süs eşyalarına 40 pound yatırım yaparak ona ortak oldum.

Sonuç muhteşemdi. Bu seyahatin sonunda tam 300 pound kazanmışım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

Fakat mutluluğum kısa sürdü. Eve vardiktan kısa bir süre sonra arkadaşım öldü. Bana bir denizcinin bilmesi gereken bir sürü şey öğretmiş olduğu için ona minnettardım.

Aynı rotada yine yolculuk yapmaya karar verdim. Aynı gemide ve aynı mürettebatla yola çıkacaktım.

Fakat Guyana yolculuğuna başlamadan önce, arkadaşımın dul eşini ziyarete gittim ve ona 200 poundumu emanet verdim.

Bu ikinci seyahatimde türlü türlü aksilikler beni bekliyordu. İlk aksilik Kanarya Adaları açıklarından geçerken ortaya çıktı.

Sabah çok erken bir saatte Sallee şehrinde gelen bir Türk savaş gemisi karşımıza çıktı.

Yelkenlerimizin el verdiği kadar bir hızla kaçmaya çalıştık fakat savaş gemisi bizi takip etti ve yakaladı.

Savaş durumu aldık.

Fakat gemimizin savaş gücü yetersizdi. Uç adamımız öldürüldü. Sekizi yaralandı ve teslim olmak zorunda kaldık.

Sonunda esir alındık ve Sallee'ye götürüldük.

Moor savaşçılarının esirleri
olduğumuz için, yapabileceğimiz en iyi
şey, bize açmalarını ummaktı.

Köleleştirilmişti.
Mürettebat imparatorluk mahkemesine
yargılanmaları için
gönderilmişti. Bana
gelince...

Tüm umudum beni de seyehlerine beraberinde
götürmesiydi. belki bir İspanyol ya da Portekiz gemisine
yaklaşırsak belki yine özgürlüğüme kavuşurdum.

...savaş gemisinin kaptanının
gözüne girmiştım. Beni özel
kölesi yapmaya karar vermişti.

Ne yazık ki tam tersi oldu. Efendim seyahate
çıkarken beni karada bıraktı.

Yine de, iyi bir balıkçı olduğum için,
denize çıkmama izin veriyorlardı.

Daima Moely ve Xury'nin gözetimi
altındaydım. Moely efendimin yardımcısıydı
ve Xury de genç bir Marseca yerlisiydi. Bu
yerliler daima kürekleri çekерlerdi ve Moely de
onların kürek çekme düzeninden sorumluydu.

İki yıl süren esaret altındaki hizmetimin sonucunda, bir özgürlük fırsatı ortaya çıktı. Efendim gemisinin bir kamarasını devlet yönetim odası haline getirip içini acil durumlarda gerekebilecek malzemelerle doldurmuştum.

Bu akşamki kutlamaya hazırlanmam gerekiyor. Sandalı al ve misafirlerimi memnun edecek balıkları yakala!

Emredersiniz, Efendim!

Kurtuluş planım doğrultusunda, hiç balık yakalamayı başarmıştım.

Burada hiç balık yakalayamayız, Moely! Biraz daha ileriye açılmazsak, bugün hiç birşey yakalayamayacağız!

Efendimize eli boş dönmeye cesaret edemeyeceğimize göre!

Planımı uygulama zamanı geldi.

Moely'nin dalgınlığından yararlanıp onu denize fırlattım.

Senin canını yakmak istemem, Moely! Sen iyi bir yüzücüsün ve deniz de epey sakın. Sahile kadar yüzüp kurtulabilirsin.

Ama sandalıma yaklaşırsan, yemin ederim seni kafandan vururum!

Sonra Xury'e döndüm.

Xury, eğer bana sadık kalırsan, seni büyük bir adam yaparım, ama bana karşı dürüst olmayı kabul etmezsen, seni de denize atarım.

Ben-ben yemin ederim size sadık kalacağım. Her nereye giderseniz gidin sizin arkadaşınız ve yoldaşınız olacağım.!

Çocuk gülümsedi ve öyle masum bir şekilde konuştu ki ona güvenmem mümkün değildi.

Denizde beş gün yol aldıktan sonra Moorların bize ulaşamayacağı kadar uzaklaşmıştık fakat içme suyumuz da kalmamıştı. Sahilde bir kuytuluga sandalımızı bağladık ve karaya çıkmaya hazırlandık.

GRRRR

Xury içme suyu bulmak için karaya çıktı. Vahşi bir hayvanın onu görüp ona saldıracağını düşünüyordum veya daha kötüsü...

...vahşi bir insanın

Robinson! Bak! Su ve yiyecek buldum.

Bir gün Fas açıklarında, büyük bir canavara rastladık.

On gün sonra, işlenmiş kara parçaları görmeye başladık ve ilerlerken sahilde durup bize bakan insanlara rastladık.

Xury, sahile çıkıp bu insanlarla tanışmalıyız.

Hayır Robinson! Bunlar vahşi insanlar! Bu çok tehlikeli olur!

Onlara sunabileceğimiz hiçbir şeyimiz olmadığı için sadece işaret diliyle teşekkür edebildik.

Tam o anda, iki büyük vahşi kedi çalıkların arasından fırlayarak yerlilere saldırdı ve bana teşekkürlerimi ifade etmek için müthiş bir fırsat sundular.

Ben olmasaydım, şu zavallı yerlilere bu devasa vahşi kediler ne yapardı! Tanrı bilir! İlk atışımla kedilerin birini öldürmüştüm ve atışın gürültüsüyle ikincisini de kaçırmışım.

Xury'yi bana eşlik etmesi için ikna ettim. Onlara işaret diliyle konuşmaya çalıştım ve biraz uzakta durdum. Yiyecek birşeyler istedim onlardan.

Yerliler beni anladılar ve bize kuru et ile mısır getirdiler.

KA-POW

Silahın sesinden şu zavallı yerlilerin ne kadar etkilenmiş olduklarını tanımlamaya sözcüklerim yetersiz kalıyor. Bazıları öyle korkmuşlardı ki yere uzanıp kaldılar.

Beraber biraz zaman geçirdikten sonra dost canlısı yerli halka hoşçakal deyip oradan ayrılrken yanımıza bizi oldukça uzun bir süre idare edebilecek erzak almıştık.

Hayır, Xury! Tanrıya şükür, yelkenli gemi Portekiz bayraklı. Kurtulduk en sonunda!

Ne yazık ki, yelkenli geminin rotasını değiştirdiğini farkettim. Anlaşılan bize daha fazla yaşanmaya niyetleri yoktu.

Onbir gün sonra, Cape Verde Adaları açıklarında bir gemi gördük.

Robinson!
Yelkenli bir gemi
gördüm! Mahvolduk!
Efendi bizi bulmaları için
yelkenli bir gemi gön-
dermiş olmalı
buraya!

Onlarla konuşmaya karar verdim
ve onlara doğru kürek çekerek
yaklaşmaya başladım.

Silahımı ateşledim ve Portekizli
geminin dikkatini çekmeyi
başardım.

Sen de kimsin,
Dostum?

Ben, Robinson
Crouse'yum, İngilizim.
Lütfen beni ve
arkadaşımı güverteye
alın.

Kaptan, size minnettarım.
Sahip olduğum herşey
sizedir. Umarım mal
varlığım sizinle beraber
yolculuk yapmama yeter
olur.

Paranıza ihtiyacım
yok, Bay Crouse.
Canınızı kurtardım, ki
eminim aynı durumda
siz de benimkini
kurtarırdınız.

Yolculuk ücreti
olarak mal varlığınızı
almayacağım fakat
sandalinizi satın almak
isterim ve...

...şu çocuğu
da!

Xury'nin özgürlüğü
benim mülkiyetimde
değildir, bayım. Bana
sadık kaldığı takdirde, ona
özgürlüğünü vereceğime
söz vermiştim.

O sözünü
tuttu, ben de
tutmalıyım!

Böyle bir sadakat
ödüllendirilmelidir!
Ben de bir teklif
sunmak isterim!

Eğer çocuk mürettebatıma katılır ve Hristiyan olmayı kabul ederse, ben de onu 10 yıl içinde özgür bırakacağıma söz veririm.

Bu bana adil bir teklif gibi geliyor, Xury. Sen ne dersin.

Robinson'a uyan Xury'e de uyar.

Brezilya kıyılarına kadar harika bir yolculuk yaptık ve 22 gün içinde Azizler Koyu'na vardık. Bir kere daha hayatımın en sefil durumundan kurtulmuştum.

İyi ve dürüst bir adamın sahipliğini yaptığı bir şeker ekim alanında yaşıyordum. Yaşadığı mutlu ve huzurlu hayata imrenerek ben de oraya yerleşip tarımla uğraşmaya karar verdim.

Sahip olduğum tüm servetimi oradan toprak almak için harcadım ve çiftliğe başladım. Wells adında bir komşumla tanıştım ve iki yıl boyunca beraber çalıştık.

Bundan sonra ne yapacağımı karar vermem gerekiyordu.

Üçüncü yılda tütün ektik ve bir sonraki yıl şekerkamışı ekmek için biraz toprak ayırıp hazırlık yaptık.

Böyle bir iş bana uymuyor. Keyif aldığım hayat tarzına çok zıt bir iş bu. Böyle bir hayat sürmek için babama karşı gelip onu terk etmedim ben.

...ama şu işe bakın ki babamın bana tavsiye etmiş olduğu hayata benzer bir hayatım vardı artık. Evde de kalsam olurdu. Vahşiler yabancılar arasında evimden 5000 mil uzakta yaşayıp risk almama gerek yoktu.

İçinde bulunduğum durumdan büyük pişmanlık duyuyordum. Komşumdan başka konuşup sohbet edebileceğim hiç kimsem yoktu. İssiz bir adaya düşmüş gibi hissediyordum kendimi.

Ama benimle oldukça yakından ilgilenen insanlar vardı çevremde...

Hangi amaçla beyler?

Robinson, aramızda konuşurken sana bir teklif sunmaya karar verdik. Sen Guyana sahillerini biliyorsun. Bizim adımıza oraya seyahat etmeye ne dersin?

Köleler, Robinson! Bizim adımıza oraya gidip, bizlere, tarlalarımızda çalıştırmamız için köleler getirmeni istiyoruz.

Guyana'ya gidebilmen için sana bir gemi ayarlayacağız. Sadece bir seyahat yaparak tüm tarlalarımıza yetecek kadar köle getirmeni istiyoruz.

Ve böylece sen de kendi tarlaların için köle getirebileceksin, hem de hiçbir masraf yapmadan.

...eğer bu seyahate çıkmayı kabul edersem tarlalarımı ilgilenip, bana birşey olursa faturalarımı ödemeye söz vermenizi istiyorum.

Baylar, benimde ilgilenmem gereken bir tarlam var. Fakat...

Anlaştık o zaman!

Hull şehrindeki ailemi terketmemin sekizinci yıldönümünde, 1 Eylül 1659'da, hayatımı mahveden bir büyük hatanın yıldönümünde yeni seyahate başladığımı farketmiştim.

St. Augustina burnuna gelene kadar, tüm sahil şeridi boyunca hava mükemmeldi. Yola devam ettim ve kıyı sonunda gözden kayboldu.

Tanrı bizi korusun gözet sin! Hepimiz lanetlendik.

Sonra aniden şiddetli bir fırtına patladı. 12 gün boyunca devam etti ve biz hiçbirşey yapmadan fırtınanın gemimizi kaderimizin işaret ettiği yere sürüklemesini çaresizce seyrettik.

Fırtına gemiyi paramparça edecek. Mahvolduk, efendim!

Her geçen gün, daha da karamsar bir şekilde, denizin gemimizi yutacağını bekledik. Gemideki hiç bir kurtulmayı ummuyorduk.

Birgün gemi kuma saplandı ve durdu.
Çok geçmeden deniz bir dalgayla bizi
öyle sarstı ki tek çaremizin gemiyi derhal
terketmemiz olduğu aşıkardı.

Derhal cankurtaran sandalına atladık
ve canımızı Tanrı'ya ve vahşi denize
emanet ederek gemiyi terk ettik.

Henüz biraz ilerleyebilmiştik ki, dev bir
dalga sandalımızı alabora etti. Hepimiz
denize düşmüştük.

SPAZOOSH!

Suya batışımda kafamın nasıl karışık
olduğunu tarif edebilecek kelimeleri
bir araya getiremem. İyi bir yüzücü
olmama rağmen, bir nefes alabilmek
için bile olsun dalgalarla mücadele
edemedim.

...ta ki bir dalga beni sahile
sürükleyene kadar.

...kıyıda baygın vaziyette uzanıp kalmışım.

Sonunda karadaydım ve tüm tehlikelerden kurtulmuş bir şekilde sırtüstü yatıyordum.

Sahilde sağ salım uzanıyordum ve Tanrı'ya beni kurtardığı için minnettardım.

Muhtemelen boğulmuş olan mürettebatım aklıma geldi.

Aradım, aradım fakat onlardan hiçbir iz yoktu.

Tanrım! Nasıl oldu da sahile çıkmayı başardım?

Neden bu felaketten kurtulabilen tek sefil ruh benim?

Ertesi sabaha kadar fırtına tüm etkisini kaybetti ve ben gemimi, hasar görmüş ve adaya yakın bir yere sürüklenmiş vaziyette buldum.

Geminin sapasağlam kaldığını görünce vicdanım sızladı.

Çok üzgündüm ama fazla oyalanamazdım. Çok geç olmadan gemiden ne kurtarabilirsem yararıymaydı...

Eğer ben ve mürettebatım gemide kalsaydık şimdi hepimiz hayatta olacaktık ve sahile de rahat bir şekilde çıkabilecektik.

Selam sana, yaşlı dostum.

Aniden karşıma, hayatta en fazla ihtiyaç duyacağım şey çıktı... bir arkadaş.

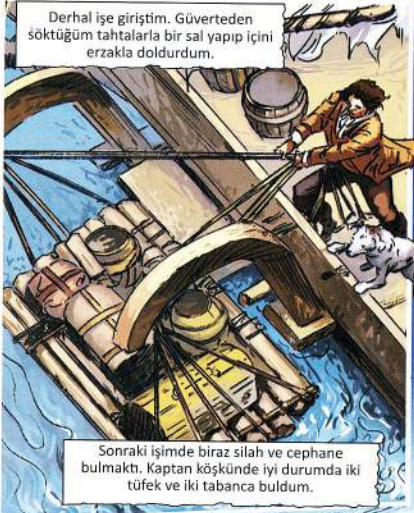

Sanırım sen hepimizden daha zeki çıktın.

Geminin tüm yükünün tertemiz ve kupkuru olduğunu farkettim.

Derhal işe giriştim. Güverteden söktüğüm tahtalarla bir sal yapıp içini erzakla doldurdum.

Sonraki işimde biraz silah ve cephane bulmaktı. Kaptan köşkünde iyi durumda iki tüfek ve iki tabanca buldum.

Bunların yanı sıra, bir barut doldurma kabı, bir tıkaç, bir torba kurşun ile paslı kılıç ve üç varil barut buldum.

En azından yeni yuvarımda savunma gücüm olacak.

Malları sala yükledikten sonra, salı denize indirdim. Yükselen gelgit dalgası benim sahile ulaşmamı kolaylaştırdı. Sahilde ufak bir mağara buldum.

Yaşlı dostum, sanırım bu gece burada güvende oluruz. Haydi biraz dinlenelim. Yarın gemimize yine gitmemiz gerekecek.

Kayalıklara oturan geminin daha ne kadar sağlam kalacağı konusunda kuşkuluydum ama çok şükür birkaç defa daha giderek tüm alet ve silahları gemiden kurtarabildim.

Endişem ben gemideyken, erzâğın
sahilde yağma edilebileceği
hakkındaydı.

Endişemde haklı çıkmıştım, vahşi bir kediyi bir
sandığın üzerinde yakalamıştım. Ona doğru
hamle ettiğimde kaçıp uzaklaştı.

Yavaş yavaş yerleşmeye başladım.
Kendime geçici bir sığınak hazırlayıp
içine gemiden kurtarmış olduğum tüm
erzâğı doldurmuştum.

Ekmek, şeker, rom ve unun yanısıra
36 pound değerinde, bazıları Avrupa
ve Brezilya'ya ait olan altın ve gümüş
paralar da bulmuştum.

Şu anda elimde
bir milyon pound
da olsa, ne yazık ki
burada hiçbir
hüküm olmazdı.

İlk yerleştiğim sığınak deniz seviyesinden
çok yukarıda değildi ve denize de çok
yakındı. Bu yüzden buradan taşınmaya karar
vermiştim.

Adadaki keçilerin varlığının da farkına
vardığımda çok mutlu oldum. İki tanesini
vurup bana idareli bir şekilde tükettiğim için
oldukça uzunbir süre yetecek et kaynağını da
bulmuştum.

Bir tepenin eteğinde ufak bir düzlük buldum. Doğal bir
sertlik oluşturan bir sırt bölgesi vardı ki bir evin arka
duvarı vazifesini rahatlıkla görürdü. Bu sayede tepeden
aşağıya doğru yuvarlanarak gelen birşeyin beni rahatsız
etme riski kalmıyordu.

Çadırımı kurduktan sonra gemiden bulduğum hatırlar
ve cuvalla yuvamı daha da sağlamlaştırdım.

Tanrı'nın beni böyle cezalandırmasını gerektiren nasıl bir günah işledim merak ediyorum.

Bir gün içinde yaptığım iyi ve kötü şeylerin kaydını tutarak belki de bu sorunun cevabını bulabilirdim.

Muhtemelen bu tutacağım günlük sayesinde benim buraya gelmeye sebep olan kötü kaderimi de anlayabilirdim. İlk girişimi de bugün için, 30 Eylül 1659 için yapacağım.

Ve sen, yaşlı dostum. Tanrı'nın seni de benimle bu lanet olası yere mahkum etmesine sebep olacak ne günah işledin bakalım?

Fakat bir de olaya iyi yönünden bakmak lazım en azından hayattayız. Bunu da bir gün buradan kurtarılabilirliğimize dair bir olumlu işaret olarak değerlendiriyorum.

Kendimizi suçladığımız yeter. Şimdi çalışma zamanı.

Bir süre sonra, çadırımın arka kısmına bir mağara kazıp içine erzakla doldurdum ve böylece eğer ihtiyaç duyarsam yeni bir sığınağa da kavuşmuştum.

Neye mal olursa olsun, bu lanetli adadan kurtulacağımız güne kadar hayatta kalmak için elimizden geleni yapmalıyız.

Bu adada mahsur kalmış olsam da biraz konfor istemek benimde hakkımdı. Böylece kendime ev eşyaları yapmaya başladım.

Bazı hatalar yapıp bazı zorluklar da çektim. Çünkü sahip olduğum marangozluk aletleri sadece keser ve baltaydı. Yine de kendim için birşeyler yapabilmek beni huzurlu kılıyordu.

Öncelikle kendime ufak işleri hedef seçiyordum ve bunları başardıkça daha zor işleri hedefliyordum, örneğin sığnağımın çevresini çitle çevirmek gibi.

Pek de fena görünmüyor değil mi? Artık isteyen herkes bizi rahatlıkla bulabilir ki çevreden oldukça ayırt edilebilir bir görünüme sahibiz, değil mi yaşlı dostum?

Şimdi sıra bu gecenin yemeğini ayarlamaya geldi.

İstmeden de olsa birçok şey öğrenmiştim. Artık yuvamın bir lambası vardı, bunu da birkaç deney gerçekleştirerek sanmışım ki, eğer tabağa biraz keçi içyağı koyarsanız ve donmaya bırakırsanız harika bir mum elde edebilirsiniz.

Yemekten hoşlandın mı?

Birgün, yemek pişirmek için biraz mısır almak istemişim ve torbaya baktığımda bitmek üzere olduğunu gördüm.

Mısırla beslediğimiz kümes hayvanımızda yok. Fareler çalmış olmalı. Umarım sindiremezler de burunlarından fitil fitil gelir.

Yine de, bu torbayı başka bir amaç için kullanabilirim.

Böyle düşünerek torbayı silkeledim ve eve götürerek başka bir amaç için kullanabilirim diye saklamaya karar verdim.

Torbayı silkelediğimde yere dökülen tozların bana bir iyiliği dokunacağına o an için bilemezdim tabii ki.

Tanrı'nın bana artık hiç acımadığını düşünmeye başladım.

Fakat bir zaman geçince ilk mısır bitkisi filizlerinin toprağı yararak gün ışığına doğru yükseldiğini farkettim

Çok özür dilerim, Ulu Tanrım! Ben senin bana bahsettiğin hediyeni oraya buraya savurup saçtım ve sen hala bana mucizelerini bahsetmeye devam ediyorsun!

Gerçekten, bu gibi anlarda, Tanrı'nın lütfukar elini sırtımda hissediyordum.

Diğer zamanlarda ise, bu el beni cezalandırıyordu.

Nee? Bir deprem mi oluyor?

RMMMMMMMMBBBBB

RUFF RUFF

Kul yapısı en sağlam evi bile yıkabilecek kuvvette üç sarsıntı yaşadım. Üçüncü sarsıntıdan sonra, dünya yeniden huzura kavuşmuştu. Fakat yeniden hava bozdu, rüzgar şiddetini yavaş yavaş arttırdı ve sonunda müthiş bir fırtına patladı.

Haydi, yapma adamım!

Fırtına öyle etkiliydi ki, ben ve köpeğim mecburen mağaraya sığındık, fakat mağaranın üstümüze göceceğinden korktum. Fırtınanın dinmesini bekledik. Ve bir sonraki güne sağsalım çıkmayı umut ettik.

Tanrı'nın bana bahsettiği felaketlerde bile bir keramet vardı. Deprem ve sonrasında gelen fırtına beni mağaraya sığınmaya mecbur etmişti ama gemiyi de sahile kadar sürüklemişti ki artık gemiye kadar yürüyerek gitmem mümkün olmuştu.

Gemiden aldığım bu keresteleri kullanabilirim.

Son keresteyi de gemiden sahile taşıdığımda, müthiş bir gürültü duydum.

Arkama dönüp neler olduğuna baktığımda, geminin parçalandığını ve batmaya başladığını gördüm.

Harika bir gemiydin ve çok işime yaradın. Şimdi de benim için kullanabileceğim harika bir ahşap ve metal deposu oldun.

Başıma gelen her olayı ayrıntıyla yazdığım bir günlük tuttum.

Yağmurlar başladığında sığınağıma çekilmek zorundaydım. 18 Haziran 1660'da yağmur ilk defa karla karışık yağdı.

Titre ve midemde ağrı ile başlayan hastalığım ağrılar ve yüksek ateşle bir süre devam etti.

Fazla uzun sürmeden, yeniden sağlığıma kavuştum ve kendimi iyi hissetmeye başladığımda 26 Haziran olmuştu.

Ama, kısa bir zaman içinde hastalığım nüksetti.

Aman Tanrım, Acı bana!

Dua etmeye devam ettim. Ettiğim dua arzular ve umutlar ile ilgili değildi, korku ve bıkınlıkla ilgiliydi daha çok.

Kafam karışmıştı ve bu sefil koşullar içinde ölmek korkusu moralimi bozmuştu. Ne söylediğimin farkında bile değildim.

Tanrım! Ne sefil bir yaratığım ben! Senden yardım dileyerek ölüp gideceğim.

Sonra ağlamaya başladım ve belli bir süre başka birşey söylemedim.

Acaba bana ne olacak?

Uyurken kabuslar görüyordum. Hull'daki baba evinden ayrıldığımdan beri geçen 8 senede tamamen lanetlenmiştim. İşlediğim günahlar kabuslarımda misafirim oluyordu ve benim doğruyu görmemi sağlıyordu.

Uyandığımda, dışarı çıkıp yiyecek arıyordum fakat avlanamayacak kadar halsizdim.

Bunu bana neden yaptın, Tanrım, Ben bunu hakedecek ne yaptım?

Neden Yarmouth'da boğulmadım ki? Ya da Moor'lar gemimi ele geçirdiklerinde beni neden öldürmediler?

Gemideki diğer insanlar öldüler de neden sadece ben kurtuldum?

Cevapları bilmiyordum ama sorular da yeterince rahatsız ediciydi. Ruhum hastaydı ve gerginliğim gün be gün artıyordu.

Dalgın ve bezgin bir halde sığınağıma geri çekildim.

Belki de biraz bütün dermanım olur.

Bu ne şimdi?

Sinirlerimi yatıştırabilecek birşeyler ararken, ruhumu sakinleştirecek birşeyler bulmuştum.

...bu şey İncil'di.

Sonunda, uzun zamandan beri aradığım cevabı bulmuştum.

Başınız dara düştüğünde size kurtuluşu sunacağım ve siz de beni selamlayacaksınız.

Tanrı'nın beni terketmediğini biliyordum.

Yeniden huzura kavuşup vücudum güçlendiği için bu ıssız adayı keşfe devam etmeye karar verdim. On aydır buradayım ve evimi daha iyi tanımalıyım.

Sahile ilk çıktığım noktaya gittim ilk olarak ve orada tütünlerin yetişmekte olduğunu görüp mutlu oldum. İç taraflara doğru biraz ilerlediğimde yabancı şeker kamışı ve portakal da gördüm.

Sana şükürler olsun Tanrım. Hayatım boyunca bu kadar mükemmel bir lezzet tatmadım.

Bu vadi harika
bir yer ama insanın
evi gibi olmaz tabii
ki!

Yine de kırsal
bölgede tatil yapmak
için bir yere sahip
olmak da fena fikir
değil!

Ağustos'tan Ekim ortasına kadar her gün yağmur yağdı
neredeyse. Bazen yağmur öyle şiddetliydi ki gizlenecek
bir sığınak aramak zorunda kaldım.

Yağmur sonunda durup dışarı
çıkabileceğim de, kedi sürümün iyice
büyüyüp artık kapalı yerde kalamayacak
kadar vahşileştiğini farkettim.

Pisst! Bunlar
size göre
değil!

Ya bazılarını öldür-
meliydim ya da yiye-
ceklerini yemelerine izin
vermeliydim.

30 Eylül 1660'da tüm günümü
sahilde geçirdim ve adamdaki
ilk yıldönümümü kutladım.
Bugünden başlayarak her yedinci
günümü kutsal dinlenme günü
Sabbath olarak ilan ettim.

Mürekkebinin azaldığını
farkettim ve günlüğüme sadece
başına gelen çok önemli olayları
yazmaya karar verdim.

Umutsuzluk Adası'ndaki adaya böyle bir isim takmıştım, bir yıl geçtikten sonra, yağmurlu ve kuru mevsimleri ayırt edebiliyordum. Kuru mevsimde tahılın üçte ikisini dikmişim ve hiç hasat atlamamıştım.

Fakat Şubat ayında ekim yaptığımda, yoğun yağmurların da yardımıyla şans yüzüme gülmüştü.

Vakit bulduğumda adayı keşfetmeye devam ediyordum.

Kara, yaşlı dostum, muhtemelen 20 fersah uzaktı. Muhtemelen modern insanlardan ilk düşündüğüm kadar uzak değildim.

İyi de bu hangi medeniyet acaba? Belki Amerikalılardır, belki de İspanyollardır.

Yamyamlarda olabilir.

Adayı keşfetmeye devam ettim ve bir süreliğine diğer insanları düşünmeye ara verdim.

Adayı keşfetmek için birkaç saat harcadıktan sonra köpeğimle beraber evimize dönüş yolunda yeni bir arkadaş bulduk -Poll, papağanımız.

30 Eylül 1661'de, adadaki ikinci yıldönümümdeki iki yıl boyunca göz alabildiğince önümde uzanan okyanus tarafından bu adaya tıkilip kalmış bir mahkumdum - yine mutsuzdum.

O zamanlar bu adadan hiç kurtulamayacağımı düşünüyordum.

Sinirlerimi yatıştırmak için, hergün İncil okudum ve Tanrı'nın beni terketmediğine olan inancımı tazeledim.

"Seni hiç terketmeyeceğim ve yalnız bırakmayacağım"

Bu sözcükler benim içindi. İçinde bulunduğum sefil ve yalnız durumda bu sözcükleri başka türlü değerlendirep anlamam mümkün müydü?

Bazı günler durumum hakkında düşünüp üzülecek zaman bulamıyordum. Hem, buradan kurtulmak hayatımın anlamı olmuşken, kurtuluş gününe kadar bana yetmesi için gıda kaynaklarımı çekidüzen vermek zorundaydım.

Bu çiti yapmak üç haftamı aldı. Artık mısırlar rahat rahat büyüyebilirler.

Yağmur başlayıp da eve kapanmadığımda, Poll'a konuşmayı öğretmeye çalıştım.

Hayatımı daha konforlu hale getirmek için uğraşmaya devam ettim - bu seferde saksı yapmayı deniyordum!

Saksı yapabilmek için kaç saçma ve değişik şekilde çamur kırdığımı anlatamam ve yaptığım saksılar o kadar çirkin ve şekilsizdiler ki. Saksıların çoğu çatladı çünkü kullandığım kil miktarı saksının kendi ağırlığını taşımasına bile yetmiyordu. Diğer saksılar da güneş altında aşırı ısınıp çatladılar.

Bir sonraki ilgi alanım bir el değirmeni yapmaktı. Böylece biraz mısır unu elde edip ekmek yapabilecektim.

♪ Londra'nın bir kasabasında yaşayan harika bir kız tanıdım. Sahile gidince biraz gezmiştik onunla. Bu tatlı bayanla harikaydı geçirdiğimiz zamanlar. ♪

Haftalar süren uzun uğraştan sonra el değirmenini hazırlamıştım ve artık ekmek pişirebilecektim.

Şu ana kadar yediğim en iyi ekmektir bu!

Kendimi daima meşgul etmeye çalışıyordum fakat her boş kaldığımda adanın diğer tarafından görebildiğim kara parçası ile ilgili düşünceler aklıma geliyordu. Oraya ulaşabilmeyi çok istiyordum ama orada beni bekliyor olabilecek tehlikelerin de farkındaydım.

Karayıp sahillerindeki yerli halkın yamyamlık yaptığını duymuştum ve sanırım bu adanın enlem ve boylamlarına bakılırsa bu sahillerden çok da uzakta değiliz.

Bu adadan ayrılmayı kafama koymuştum. Bir gün, gemiden ayrılırken kullanmış olduğumuz sandalı buldum sahilde.

Benim... off... mutlaka... off... bu adadan... off... kurtulmam lazım.

...iyi de bu cankur-taran botu denize seyahat edebilmek için fazla ağır.

Burayı terket-meliyiz fakat bunu gerçekleştirebilmek için kullanışlı bir sandalımız yok.

Bu durum zihnimi akarttı.

...neden kendime bir yapıyordum ki?

Bu gibi adalarda yaşayan yerliler devasa ağaç gövdelerini kullanarak salları yaparlardı. Onlar yapabiliyorsa ben de yapabilirim.

THRASH
THUD

CRAASSH!

Bu sandalı yapabilmek için çılgınlar gibi çalıştım. Onu bitirmeyi başarıp başaramayacağımı bir an bile düşünmedim... fakat yaptığım bu sandalı suya nasıl indireceğim sık sık aklıma geliyordu.

Önce sandalı bitirelim de! Eminim onu bitirdikten sonra elbet onu sahile götürüp suya indirmenin bir yolunu bulurum.

Kanoyu yapmayı bitirince onu suya indirmeye çalıştım. Fakat tüm çabama rağmen başarılı olamadım. Zemini kazıyarak bir eğim oluşturdum fakat hala diğer sandalı suya indirmek kadar zordu bu kanoyu suya indirmek.

Sonunda sahilden kanoya kadar kanal açarak suyun kanoya varmasını sağlamayı akıl ettim. Ama ne yazık ki sadece ellerimi kullanarak bu işi yaparsam bu işi tamamlamam 10 ila 12 yıl sürerdi.

Bu bana çok önemli bir ders verdi. Bitirmeyi başaramayacağınız bir işe başlamak aptallıktı.

Zaman hızla akıp geçiyordu. Elbiselerim paramparça olmuştu ve yeni kıyafetlere ihtiyacım vardı. Neyse ki çıplaklığımdan rahatsız olabilecek kimse yoktu etrafımda.

... fakat benim güneş ışınlarına da çok dayanıklı sayılmazdı. Güneş öyle yakıcıydı ki evden dışarı çıkmak için şapka takmam gerekiyordu.

Bu nedenle daha önce öldürmüş olduğum yaratıkların saklayıp kuruttuğum derilerden kendime kıyafetler ve bir şapka diktim. Bunların yanı sıra uzun bir süre uğraşarak kendime bir şemsiye yaptım.

Sonraki beş yıl boyunca kayda değer hiçbirşey olmadı. Daha önceki düzenimde yaşamaya devam ettim.

Bakımını yaptığım tarım ürünlerine ek olarak beni en çok oyalayan şey bir kano yapma uğraşımdı.

Hazır olduğumda, 180 cm genişliğinde 80 cm derinliğinde bir kanal kazanmaya başladım ve yaklaşık yarım mil boyunca kazıp kanalı kanoya kadar ilerletmeyi başardım.

Sonra da kanoya binip ada çevresinde bir tur attım.

Bu ufak seyahatimde keşfettiğim beni sahilin diğer yakasındaki güzellikleri de keşfetmeye sevk etti. O yüzden, her sabah kanoma binip gezmeye başladım.

Üçüncü günde birdenbire kendimi kuvvetli bir akıntıya kapılmış halde derin sulara sürüklenmiş buldum. Akıntı kanoyu şiddetli bir şekilde...

Sol taraftaki anafordan uzaklaştırıyordu.

Geriye dönüp, daha önce sıkıcı olarak tanımlamış olduğum adanın dünyanın en huzurlu yeri olduğunun farkına vardım. Yeniden adama dönebilmek için sahip olduğum her şeyi vermeye hazırdım. Zaten sahip olduğumuzun değerini onları kaybedene kadar anlamayız.

Kollarımın gücü bitene kadar kürek çekmeye devam edip kanonun burnunu mümkün olduğunca kuzey yönünde sabit tutmaya çalıştım.

Böylece, seyahatime başlamış olduğum noktanın tam aksi yönünde bir yerde buldum kendimi.

Yaklaşık bir saat sonra kuvvetli bir rüzgar beni sahilin bir mil açığına kadar sürükledi. Bu bölgede su çok sakindi ve kısa süre içinde karaya varabildim.

Tanrım, beni yine beladan kurtardın. Teşekkürler Tanrım, bana acıdığın için.

Sonra derhal yuvama döndüm ve orada hiçbir şey yapmadan günlerce durup başıma gelen felaketin etkisinden kurtulmaya çalıştım.

Yaklaşık bir yıl boyunca, oldukça sakin bir emekli hayatı sürdürdüm. Kendimi kaderin kollarına bırakmış olmanın keyfini çıkardım.

Zaman geçtikçe barutunun tükendiğini farkettim ve ne yazık ki barutumu yenilemenin çaresi yoktu. Elimde hiç barut kalmayınca ne yapacağım hakkında endişeleniyordum.

Adamdaki onbirinci yılımda, tuzak kurup keçi yakalamaya karar verdim.

Keçilerin beslenmek için tercih ettikleri yerlerde çukurlar açmam gerektiğini keşfettim. Barutum kalmadığında keçi eti yemek istiyorsam bunun tek yolu onları beslemenin bir çaresini bulmaktı.

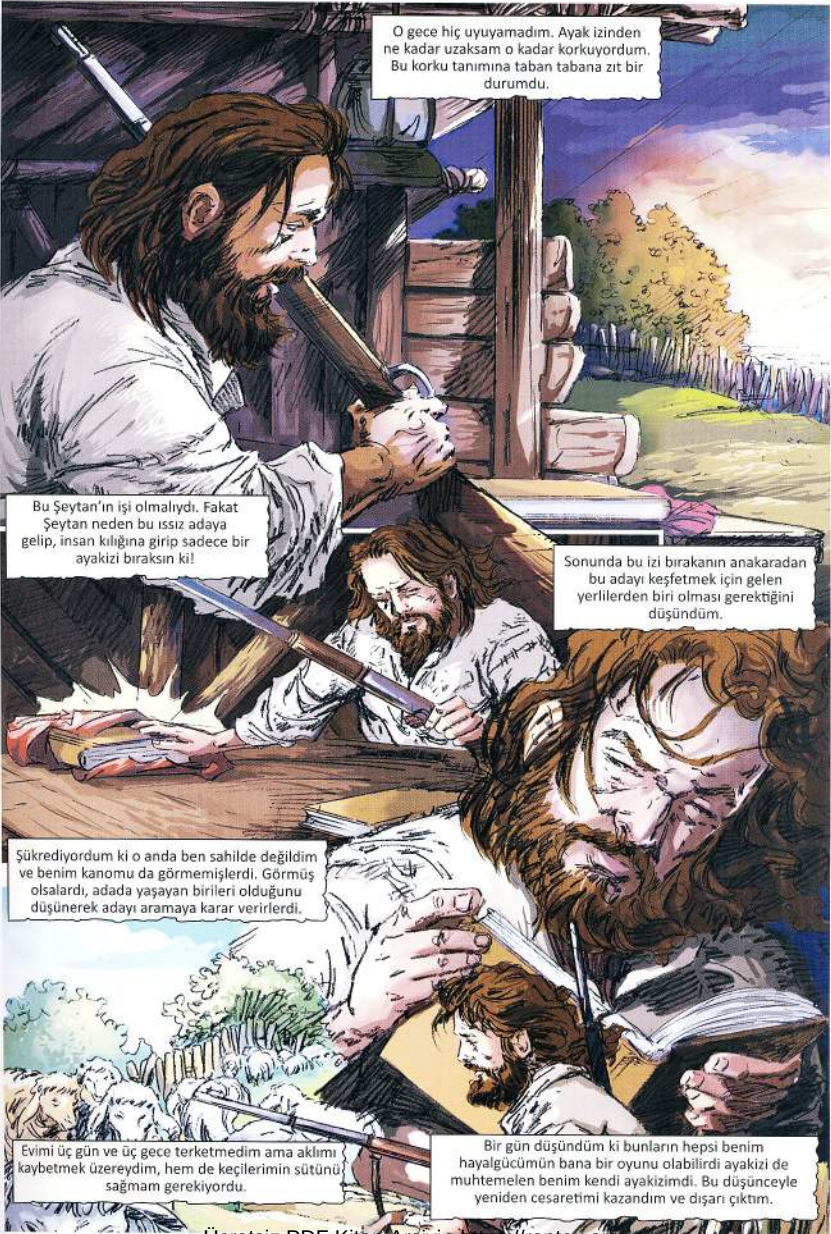

Hayat devam ediyordu, ben de benim bu adanın prensi ve lordu olduğumu düşünmeye başladım...

...ama birden tüm düşüncelerim alt üst oldu.

Bir öğlen vakti, sahilde, çıplak bir ayağın izini buldum. Sahil boyunca dolaştım ama başka bir iz bulamadım.

İzi bulmuş olduğu noktaya geri dönüp bu izi hayalimde uydurup uydurmadığma emin olmak istedim. Hiç kuşku yoktu ki bu gerçektir baş parmak, küçük parmaklar, topuk izi. Bu iz burada nasıl oluşmuştu hiçbir fikrim yoktu.

O gece hiç uyuyamadım. Ayak izinden ne kadar uzaksam o kadar korkuyordum. Bu korku tanımına taban tabana zıt bir durumdu.

Bu Şeytan'ın işi olmalıydı. Fakat Şeytan neden bu ıssız adaya gelip, insan kılığine girip sadece bir ayakizi bıraksın ki!

Sonunda bu izi bırakanın anakaradan bu adayı keşfetmek için gelen yerlilerden biri olması gerektiğini düşündüm.

Şükrediyordum ki o anda ben sahilde değildim ve benim kanomu da görmemişlerdi. Görmüş olsalardı, adada yaşayan birileri olduğunu düşünerek adayı aramaya karar verirlerdi.

Evimi üç gün ve üç gece terketmedim ama aklımı kaybetmek üzereydim, hem de keçilerimin sütünü sağlamam gerekiyordu.

Bir gün düşündüm ki bunların hepsi benim hayal gücümün bana bir oyunu olabileirdi ayakizi de muhtemelen benim kendi ayakızimdi. Bu düşünceyle yeniden cesaretimi kazandım ve dışarı çıktım.

Takip eden birkaç yıl içinde hayatımı ve bu adadan kurtuluşumu riske atmak için tüm önlemleri aldım.

Birgün, adanın batı yakasında gezinirken, ufukta bir tekne gördüm. Tepeden aşağı, sahile koşarak indim.

Aşağı doğru koşarken, burada bir ayakzine rastlamış olmamın o kadar da garip bir durum olmadığını farkettim.

Sahil, insanlara ait kafatasları, eller, ayaklar ve çeşitli organlarla doluydu.

Aman Tanrım!
Hayır! Olamaz!

Yakılmış bir kamp ateşinin çevresinde oturmuş olan vahşiler zavallı kurbanlarını yemişler, bitiremediklerini dağlara ve sığırçığa atıyorlardı.

Bu iç karartan manzaraya sırtımı döndüm. Fakat mide bulantıma engel olamadım ve kustum.

Burada daha fazla kalmaya dayanamadım, bu yüzden yokuş yukarı koşarak evime doğru gittim.

Kaderimin beni bu vahşi yamyamların olmadığı bir ıssız adaya atmış olduğu için. Tanrı'ya şükrettim.

Eğer bu yamyamlar benim burada olduğumun farkına varmazlarsa bu adada 18 yıl daha kalabilirim. Tek yapmam gereken onların gözüne görünmemek.

Neredeyse onsekiz yıldır buradaydım ve bu vahşilerin bu adaya daha önce geldiklerine hiç rastlamamıştım. Muhtemelen bu adada ilgilenebilecekleri hiçbir şey olmadığını düşünmüşlerdi.

Sonraki iki yıl boyunca aynı hareketlerle bir çember dahilinde yaşadım ve bir kere olsun silahımı ateşlemedim. Ama her ihtimale karşı gemiden kurtarmış olduğum üç silahımı da yanımda taşıyordum.

Her ne kadar onları aklıma getirmemeye çalışsam da bir an olsun bu yamyamları aklımdan çıkaramıyordum.

Bazı günler tüm düşündüğüm bu canavarları nasıl öldürüp ellerindeki esirleri nasıl kurtarabileceğimdi.

Her sabah yaptığım yürüyüş turunda, tepeye çıkıp adaya yaklaşan bir sandal olup olmadığını baktım. Günler ilerledikçe, bu canavarları öldürme isteğim körelmeye başladı.

Tanrım, bu vahşileri öldürmeye ne hakkım var? Eğer ne yaptıklarını görmemişsem onları nasıl suçlayabilirim ki?

Eğer bu canavarları hangi yöntemlerle öldürmeyi planladığımı yazmış olsaydım, muhtemelen bu elinizde tuttuğunuz günlük oldukça kalınlaşırdı.

Bu insanların bana bir zararı dokunmadı. Eğer bana zarar vermeye çalışırlarsa, belki bana müdahale hakkı doğardı ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlardı. Bu yüzden, onlara saldırmaya hiç hakkım yok.

Yine yalnız bir hayat sürmeye başladım ve hücremden çok nadiren çıktım, ya keçilerimi sağlamak ya da sürümü ormana götürüp beslemek için. Üstelik sürüm adanın diğer yakasındaydı ve tehlikeden uzaktı.

Çok zaman geçti. Adamdaki yirmi üçüncü yılmda, daha önce hiçbir canlının bulunmadığına emin olduğum derin ve doğal bir mağara buldum.

Zemin kuru ve kademeli. Barutumu ve silahlarımı burada muhafaza etsem iyi olur.

Sahilde, hem de gündüz vakti, bir kamp ateşi parlaklığı farkettiğimde aylardan Aralıkkt.

Daha önce bazı kalıntıları bulmuş olduğum bölgeden yaklaşık iki mil uzakta, adanın sonuna doğru bir yerdedi parlaklık.

Fakat onlar adanın diğer tarafında değillerdi... onlar adanın benim yerleşik olduğum tarafındaydı.

Derhal evime geri döndüm ve herşeyin normalde olması gibi doğal ve vahşi görünmesini sağlamaya gayret ettim.

Tanrım, lütfen bu vahşilerden bir kere daha kurtulmama yardım et. Korum beni!

Onların ne vahşi şeyler yaptığını gördüm. Korum beni!

Kendimi savunmaya hazırım. Tabancalarımı ve tüfeklerimi hazırladım.

Kendimi ölümüne savunacağım.

Tanrım, eğer kendimi savunmak için can almam gerekecekse, atışının hedefini bulmasına yardım et!

Bir süre oturduktan sonra sabırsızlanmaya başladım. Böylece, evimi terkettim ve tepeye tırmandım.

...ve onları aramaya başladım.

Aman Tanrım!

En az dokuz vahşi vardı ateşin etrafında oturan. İnsan etinden yaptıkları bir yemek hazırlıyorlardı.

Ateş çevresinde biraz daha zaman geçirdiler, ama gelgit dalgası yükselmeye başlayınca hepsi kanolarına binip gittiler. Sessizce onları izledim. Sonra da silahlarımı alarak tepeye doğru koşup onları ilk gördüğüm yere gittim.

Gördüklerim korkunçtu! Dehşet dolu görüntüler buralarda vahşi şeylerin yapılmış olduğunun ispatıydı.

Kamp ateşinin çevresi kan, kemik ve insan eti parçalarıyla doluydu. Bu parçacıklar vahşiler tarafından yenmiş olan bir insana ait olmalıydı.

Nefret dolu bir halde orada oturup hepsini öldürmeyi düşünüyordum ama onlar bu kadar uzaktayken onlara ateş etmek yerimi belli etmekten başka birşeye yaramazdı.

Ama yine de, onların beni bulma ihtimaline karşı, onlar sanki yokmuş gibi hayatıma devam etmişim.

Bu vahşilerin adaya bu kadar sık gelmedikleri kesindi.

Şimdi anlamaya başlıyordum ki, şeytanın bizlere acı çekirme yöntemi, doğrudan canımızı yakmak yerine, dolaylı olarak canımızı yakacağımız bir tuzaga düşmemizi sağlamaktı.

Vahşileri yeniden gördüğüm anın üzerinden bir yıl ve üç ay geçmişti. Bu arada, Mayıs ortasında, çok gökgürültülü, şimşekli ve yıldırımli bir fırtına yaşadım.

KA-POW

Tam hangi gün olduğuna emin değilim ama birgün denizden karaya doğru bir silah atışı duyduğumu sandım.

KA-BAM

Tanırım, lütfen ruhumun bana oyunlar oynamasına izin verme. Lütfen medeni insanlarında yakınlarda olduğuna dair işaret göster bana.

Bana göre bu silah sesi, tehlike alarmı vermek amacıyla yakınlarda başka bir gemi arayan bir geminin uyarı ateşi olmalıydı.

Ben onlara yardım edemesem de onlar bana yardım edebilirdi. Bulabildiğim tüm çalı çırpıyı biraraya getirip tepeden bir ateş yaktım.

Sabah olana kadar, yaktığım ateşi odun takviyesi yaparak sürdürdüm. Gün doğumunda, sahile çok da uzak olmayan kayalıklara oturmuş bir gemi kalıntısı gördüm.

Erzak toplayıp belki de bir arkadaş bulma umuduyla gemiye doğru kanoyla gittim.

Güvertedekilerin kaderini görünce, halime şükrettim ki, Tanrım bana bu ıssız adada ne nimetler bahsetmişti.

Artık ölmüş oldukları için bu zavallılara ne yardım edebiliyordim ne de acıyabiliyordim.

Kimse yok mu?

Tüm umudum bu gemiden bir insanın canlı kurtulmuş olmasıydı, en azından bir arkadaşım olurdu.

Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Dostlar arasında bir gruba dahil olmayı öyle özlemişim ki, bunun bu koşullar altında ne kadar imkansız olduğu canımı çok yakıyordu.

Lütfen bana biri cevap versin!

Ama yük ambarında biraz rom bir kürek ve bir maşa bir demir ızgara ve metal yemek kapları buldum.

En önemlisi de koca bir fıçı barut buldum.

Ambarı biraz daha inceleyince de gömlekler, mendiller ve peçeteler buldum. Çok mutlu oldum. Bunları mağarada muhafaza etmeye ve evime götürmeye karar verdim.

Gemide bulduğum şeyler
arasında en az
önemsediğim şey de paraydı.

Ne yazık ki, her açtığım sandıkta
yüzlerce bozuk para ve binlerce pound
değerinde altın külçeler bulmuştum.

Adamda yaşayabilmek için
herşeye sahiptim. Ve hayatım
hep aynı şekilde devam etti.

Sonraki iki yılı bu adadan kurtulmanın yollarını
düşünerek geçirdim. Bir gece adanın tam
tersine ulaşabilsem başıma neler gelebileceğini
düşünürken uyuya kaldım ve çok ilginç bir rüya
gördüm. Rüyamda...

...yamyamların adama
yaklaştıklarını gördüm
tamamen kötü niyetlilerdi.

Aralarından biri tıpkı diğerleri gibi
görünmüyordu. Onlardan farklıydı. Aksine,
yamyamların kurbanıydı.

Rüyamda bu adam saklanmak amacıyla benim evime doğru koşuyordu.

Ayaklarıma kapanarak onu saklamam için bana yalvarıyordu.

Ve aniden uyandığımda yabancı artık yanımda değildi.

Bu rüyayı gördükten bir buçuk yıl sonra, bir sabah sahilde en az beş kano gördüğümde korkudan kalbim duracaktı.

En az otuz yerli bir ateşin çevresinde dans ediyorlardı.

Onlara daha dikkatli baktığımda, iki tane esirin onlar tarafından kanolardan sahile sürüklenerek taşındığını farkettim. Kurban edilmek için buraya getirilmişlerdi.

Esirlerin biri hemen öldürüldü ve yamyamlar onu hemen pişirmek için hazırlık yapmaya başladılar. Diğer esir ise bir köşede sıranın ona geleceği anı bekliyordu.

Kendimi bu esire karşı sorumlu hissettim ve onu kurtarmak için bir plan yapmaya başladım.

... esir kaçmak için fırsat yakaladı.
Kurtuluş hayaliyle yamyamlardan
kaçmaya başladı.

Dosdoğru bana doğru ve hatta benim
evimin bulunduğu yöne koştuğunu
farkettim.

Bana doğru koştuğunu gördüğüm de korkudan
ölecek gibi hissettim, özellikle de yamyamların bana
doğru geldiğini görünce çok tedirgin oldum.

Sanırım rüyamda gördüğüm
şeyler başıma gelyordu. Bu esir
benim yuvama sığınacaktı.

Esiri sadece üç yamyamın kovaladığını
görünce biraz rahatladım.

Biliyordum ki eğer bu esirin hayatını
kurtarabilirsem benim arkadaşım olurdu.

İki yamyamı ateş ederek hakladım.
Üçüncü yamyam da bu sırada okunu
ve yayını hazırlamıştı.

İlk ateş edenin kazanacağını
bildiğimden onu da vurdum ve ondan
da kurtuldum.

Zavallı esir silah sesinden
öyle korkmuştu ki hiçbir yere
kıpırdıyamıyordu.

KA-POW

Dur korkma
ben senin
dostunum.

Evet-eyet
öyle ben senin
dostunum.

Aklıma gelen her türlü yolu deneyerek
onu ikna etmeye çalıştım. Sonunda
bana güvenerek bana inandı. Ve canını
kurtardığım için teşekkür etmek amacıyla
dizlerinin üzerine çöktü.

Sonra ayağımı başının üstüne yerleştirdi
ve bu davranışını beni sonsuza kadar
efendisi yaptığının bir göstergesi olduğunu
anladım.

Benimle anlayamadığım bir dilde konuşuyordu.
Fakat yine de bu sesleri duyduğum için çok
mutluydum. Çünkü geçtiğimiz yirmibeş yıl
içerisinde duyduğum ilk insan sesiydi bu!

Sonra, öldürmüş olduğum üç yamyamın yalnız olmadığını hatırladım. Ve oradan ayrılmaya karar verdim. Ve genç arkadaşla da beni izlemesini işaretle anlattım.

Acele et
genç arkadaşım!
Kaybedecek bir
anımız bile yok!

Yüzünü aylar önce rüyamda
görmüştüm.

Bölgeyi terketmeden önce bu
üç yamyamı gömmeye karar
verdik, böylece arkadaşları
onları bulamayacaktı.
Arkadaşıma bunu halletmesini
bildirdim.

Arkadaşım çok açtı ve ona
yiyecek bir şeyler sundum.
Yemeğini bitirdiğinde, ona
uzanıp dinlenmesini işaret
diliyle anlattım. Ve onun için
hazırlamış olduğum piring
bitkisi yapraklarından yatağı
ona gösterdim.

Bütün gece boyunca
derin derin uyudu.
Uyandığında onu
konuşmaya ikna
ettim.

Cuma'yı hayatımın
bir parçası olarak
kabul ettim ve ona
keçi derisinden bir
elbise diktim.

Arkadaşım işini onbeş dakikadan
daha kısa bir sürede bitirdi ve
evime doğru yola çıktık.

Zavallı hemen
uykuya daldı.

Şu andan sonra,
sevgili dostum, senin
adın Cuma olsun. Bu
adı sana, hayatını
kurtarmış olduğum
günün anısına
verdim.

Eminim hiç kimsenin Cuma kadar sadık, sevecen, ciddi ve çalışkan bir hizmetkarı yoktur. Öyle becerikli ve öğrenmeye meraklıydı ki bana çok iyi arkadaşlık yaptı. Ve eminim benim için hayatını feda ederdi.

Onun, işlerini daha rahat ve verimli yapabilmesi için ihtiyaç duyacağı herşeyi ona öğrettim.

Cuma'ya öyle güvenmiştim ki ona silahla ateş etmeyi öğrettim.

Önceleri, ne zaman yanında ateş etsem, onu öldüreceğimi düşünüyordum.

Cuma! Kalk ayağa! Ve şu vurduğum hayvanı getir buraya!

Çok şükür Cuma kısa sürede korkusunu yendi ve çok iyi bir atıcı oldu.

Cuma bugüne kadar tanıdığım en yetenekli ve meraklı öğrenciydi. Kısa bir sürede, dilimi konuşmayı öğrendi. Sonradan öğrendim ki o ve arkadaşları bir önceki kralı destekledikleri için ölüme mahkum edilen siyasi tutuklarmış.

KA-POW

Sonra da ona ekme yapmayı, mısır yetiştirme ve en önemlisi pişmiş hayvan etinin tadını çıkarmayı öğrettim!

Onun, dini görüşlerini öğrenmek istedim.

Aslında ona gerçek Tanrı bilgisini öğretmeye çalışıyordum.

Efendim! Tanrının ne istediğini anlayamıyorum.

Ne demek istedi, Cuma?

Eğer Tanrı Şeytan'dan daha güçlüyse, neden Tanrı Şeytan'ın kötü şeyler yapmasına izin veriyor?

SLAM!

Neden Şeytan'ı öldürmüyor. bu laneti ortadan kaldırmıyor?

Belki de Tanrı Şeytan'ın yaşamasına izin vererek onunda birgün bizler gibi bağışlanmasını sağlayacaktır.

Şu beyaz adamlara, Cuma, ne oldu? İnsanların onları yalnız mı bıraktı?

Biz kardeşler gibi yaşadık. Hiç zarar vermedik savaşmadığımız zamanlarda insan eti yemeyiz.

Cuma ve ben yakın arkadaş olunca, ona bu adaya nasıl düştüğümü anlattım.

Ona geminin kalıntısını gösterdim.

Ben de milletime böyle bir geminin geldiğini gördüm. Efendi Crouse, biz beyaz adamları boğulmaktan kurtardık.

Beyaz adamlarla dolu bir sandal. Onlar benim milletimle yaşıyorlar.

Bir süre sonra, Cuma ve ben, adamızın doğu yakasındaki bir tepeye çıktık. Hava acık ve pırıl pırıldı. Cuma şaşkınlık içinde heyecanla bana seslendi.

Aman Tanrım!
Ülkem orada
halkımı görüyorum!

Keşke oraya
gidebilsek,
efendi Crouse.

Cuma'nın gülümseyen yüzünde daha önce rastlamadığım bir mutluluk vardı. Sanki yeniden ülkesine gitmek istermiş gibi heyecanlanmıştı Cuma.

Cuma, söyle bana,
yeniden ülkeneye
dönebilseydin, ne yapmak
isterdin? Yine vahşileşip,
gerçek Tanrı'yı unutup insan
eti yemeye
başlar mıydın?

Hayır, halkıma
iyi yaşamayı
öğretirdim. Gerçek
Tanrı'ya tapmalarını
söyledim onlara

Halkına benden bahsedince yüzlerce
buraya gelip beni yemek istemeyecek
miydi?

Eğer sana bir kano
yapıp, seni ülkeneye
gönderebilseydim,
Cuma, ne yapardın?

Ülkeme dönerdim,
sen de benimle
beraber gelseydin

Cuma, benimle
gel. Sana birşey
göstereceğim.

Cuma'yı yıllardır adada duran sandalıma götürdüm. Ne yazık ki yakıcı güneş ışınları onu kurutup çatlatmıştı ve artık işe yaramazdı. Cuma'ya en az bunun kadar büyük bir sandal yapıp onunla birlikte ülkesine gitmeye söz verdim.

Cuma ve ben bir kano
yapmaya başladık.

Bana halkını
anlatsana. Sence beni
yerler mi?

Hayır, seni yemelerine
izin vermem. Seni çok
seveceklerine eminim.

Yaklaşık bir aylık sıkı çalışmanın
sonunda, kanomuz hazır.

Kanoyu bitirdikten sonra, Cuma ve ben, onun ülkesine gitmek için yağmursuz mevsimde seyahat etmeye karar verdik. Hergün, seyahat için hazırlık yapıyorduk. Birgün erzak hazırlığı için Cuma'yı sahile kaplumbağa yumurtası toplamaya yollamıştım, fakat kötü haberlere eve döndü.

Oh, efendim!
Çok kötü!
Felaket bu!

Sahilde, içleri tıkabasa yerlilerle dolu üç kano görmüştü. Zavallı Cuma, bu yerlilerin onu yakalamak için geldiklerini düşünmüştü.

Bu vahşi insanların insafsızlıkları beni öyle çileden çıkarmıştı ki onların hepsini öldürmeye karar verdim.

Fakat baktığımda gördüm ki, vahşiler beraberinde üç esir getirmişti ve derhal anladım ki onları idam etmek için bu adaya çıkarmışlardı.

Cuma'nın korkusu artık geçmişti ve ben ona ne dersem yapmaya hazırdı.

Vahşilerin bu kadar çok sayıda olması beni korkutmuyordu. Çünkü onlara karşı üstünlüğümün farkındaydım. Yine de, bana hiçbir kötülüğü dokunmamış ve insanlara saldırmak vicdanımı rahatsız ediyordu.

Fakat daha önce, onların yamyamlığını kendi gözlerimle gördüğüm için, Tanrı'nın onlara saldırmamı maruz göreceğine emindim. Zaman kaybetmeden, onlara ateş açtım.

Onları öldüren atışların ne yönden geldiğini anlayamayan vahşiler nereye kaçacaklarını bilemediler. Sadece ikisi ölmüştü, fakat çok fazla yaralı vardı ve delirmiş gibi çılgınlık atarak kaçıyorlardı.

Zalim vahşilerin orada bıraktığı kurbanın yanına gittim derhal ve onu sorguladım.

Nerelisin , dostum?

İspanya.

Bir İspanyol mu? Her neyse, daha sonra konuşuruz. Şimdi savaşmalıyız.

...adamı yakından görür görmez kahkaha atıp zıplamaya başladı.

Biraz sakinleşip kendine geldiğinde bulduğu adamın babası olduğunu söyledi bana.

Yemegiimizi yerken, vahşilerin adımıza geri döneceğine dair endişeleniyordum. Cuma'nın babası ise, bu vahşilerin silah seslerinden çok korktukları için bu adaya dönmeye cesaret edemeyeceklerini düşünüyordu.

Sonra İspanyol'la kenuştum.

Kaybolan 16 kişi daha var. Onlarda İspanyol ve Fortekizli. Barutları bittiği için esir düştüler. Çaresizler!

Eğer bana saldırmayacağınıza yemin edersen adamlarını kurtarırım

Ben İspanyolu güvenli bir yere doğru sürüklerken, Cuma, kanoların birinin içinde yatar vaziyette birini daha buldu. Elleri ve ayakları bağlanıp katledilmeye hazır hale getirilmişti. Korkudan ölmüş gibiydi ve başına ne geldiğini anlamıyord gibiydi.

Cuma kanonun içine baktı ve...

Esirleri evimize götürüp onlar için keçi eti, arpa ve pirinçle bir yemek yaptım.

Senden emir almadan hiçbirşey yapmayacağıma söz veririm. Eğer adamlarım da sana karşı gelirse kanımın son damlasına kadar senin tarafını tutacağıma söz veririm

İspanyol'un tavsiyesini dinledim ve onun arkadaşlarını kurtarmak için altı ay beklemeyi kararlaştırdık. Bu arada mısır ve pirinç stoğumu yeniden gözden geçirip bize ve arkadaşlarımıza yetmesi için gerekli yenilemeyi yaptım.

Sonunda, tüm hazırlığımız tamamlandığında İspanyol ve Cuma'nın babası, onları adaya getiren kanolara binerek adadan ayrıldılar.

Yeni gelecek olanlara da yer ayarlamak için yuvamı genişletmeye karar verdim.

Onlar gideli yaklaşık sekiz gün olmuşken ilginç bir olay başımıza geldi.

Efendim, geliyorlar, geliyorlar!

Denize baktığımda, birkaç mil açığımızda bir gemi gördüm ve çok şaşırdım. Oldukça kuvvetli bir rüzgar gemiyi adama doğru sürüklüyordu.

Dübbünümle baktığımda geminin demir atığını farkettim.

İngiliz gemisiydi görüldüğü kadarıyla.

Kafam karışmıştı ama itiraf edeyim ki bir gemi hem de benim memleketimin sahip olduğu bir gemi - beni çok mutlu etmişti.

Mutluydum, tamam ama bazı kuşuklarım beni savunma hazırlamama sevk etti.

Sahile inip gizlenerek yakından baktığımızda üçünün esir olduğunu anladığımız on adam gördük.

Oh, efendim! Görüyorsunuz ya, "İngilizler de esirlerini vahşiler gibi yiyecekler.

Hayır, Cuma. Onları yemeyecekler ama korkarım onları idam edecekler.

Öğleden sonra adamların ormanlık alanda gezmeye gittiklerini ve orada yatıp uyuduklarını gördük.

Üç esir o kadar korkmuştu ki, uyuyamıyorlardı. Benden yaklaşık 500 metre uzaktaydılar ve diğerlerinin görüş alanı dışındaydılar.

Yuvama geri döndüğümde, kurtardığım adamın geminin kaptanı olduğunu öğrendim. Mürettebatı ona isyan etmişti. Diğer iki esirde de onun yardımcı kaptanı ve bir yolcuydu.

Katilleriniz uykuya daldılar, Kaptan. Onları öldürmeye veya esir almaya karar verin, ben de size yardım edeceğim.

Onların hepsini öldürmek istemiyorum. Aralarında iki tane başbelası var. Onları bertaraf edersek diğerlerinin benim emirlerime uyacağını düşünüyorum.

Size yardım edeceğim bunun karşılığında da beni ve adamlarımı bedava götürmenizi istiyorum.

Ben ve gemim sizin emrinizdedir bayım.

Kaptan, bu adamlara ateş açmanın iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu fakat biz konuşurken isyancıların uyanmaya başladığını farkettilik... bu yüzden onlara ateş etmeye başladım.

İki adamın acıyla inledi ve biri de son nefesini verdi.

Başbelalarından biri anında ölmüştü ve diğeride yaralanmıştı. Diğer isyancılar da...

Eğer gemiyi tamir edip Jamaika'ya geri götürmeme yardımcı olursanız hayatınızı bağışlarım. Ne dersiniz?

Tamam!

Cuma'yı kaptan yardımcısıyla gemiye yollayıp ona gemide düzeni sağlamasını emrettim

Zafer kazanmıştık.

Size minnettarım, Bay Crouse, ama gemiyi nasıl halledeceğiz?

Adamlarınıza fazla sıkıntı çıkarmadan bu işi halletmenin bir yolunu bulacağım.

Ama bunu nasıl yapmayı planlı...

Silah sesleri iyiye işaret değil! İsyancılar adamlarının gemiye dönmelerini istiyorlar!

Kaptan idarenin tekrar size geçmesi için bir planım var.

Ona planımı açıkladım ve kabul etti. İsyançıları bir sandala doldurdurdu ve gemiye yolladı. Kendisi de diğer sandala birkaç isyancıyla beraber bindi ve gemiye yaklaştıklarında

Gemiye önce kaptan çıktı ve ardından da yardımcısı. Silahları hazır.

Adamlarının da desteğiyle güvertenin güvenliğini sağladı. Sonra da kamaraları ve ambarları kilitleyerek isyancıların dışarı çıkmasını engellediler.

Bu işi de hallettikten sonra, kaptan yardımcısına isyancıların yeni kaptan ilan ettikleri adamın bulunmasını emretti.

Yardımcısı bu adamı öldürdü ve diğer isyancılar da teslim oldular. Böylece çok can kaybı olmadı.

Gemide tam güvenlik sağlanınca kaptan havaya atey ederek durumu bana bildirdi.

Esaretim sonunda bitmişti.

Çok mutluyum, efendim! çok mutluyum.

Haklısın. Ben çok mutluyum.

Adaya geri dördüğümde Kaptan ve ben isyancı mahkumlara ne yapacağımızı tartıştık.

Eğer onları geri götürürsem, gideceğimiz ilk İngiliz kolonisine onları yargılatmam gerekir.

İsyankar eylemlerinizi nedeniyle, evinize döndüğünüzde yargılanırsınız. Ama eğer bu adaya kalıp yeni bir hayat kurmaya karar verirsiniz, burada kalmakta özgürsünüz.

Benim fikrim başkaydı.

İngiltere'ye dönüp asılmaktansa burada kalmanızı size tavsiye ederim.

İspanyol ve onun arkadaşları da yakında gelirler. Onlara iyi davranın.

İsyancılara tavsiyeler verdikten sonra, ertesi gün gemiye bindim. Derhal sakalımı traş ettim. Sonra da eve doğru yelken açmaya hazırlandık.

Sonunda adadan ayrılmıştım, yanımda birkaç hatıralık eşya götürüyordum. Keçi derisinden yaptığım şapkam, şemsiyem ve kendi gemiden aldığım paraları bunlar.

Arkadaşım ve yardımcım Cuma da yanımdaydı. Ülkeme dönerken öncekinden daha zengin ve çok daha önemli, daha bilge bir adamdım.

19 Aralık 1686'da adamdan ayrıldım ve İngiltere'deki evime 11 Haziran 1687 günü, 35 yıllık bir ayrılıktan sonra vardım. İngiltere'ye vardığımda, çevrede olup bitenlere dair hiçbirşey anlayamayan, sanki buraya daha önce hiç gelmemiş yabancı gibiydim.

Fakat burayı yıllar önce terketmiş olan çocuğun aksine, ne olduğunun bilincinde olan bir adamdım artık. Dünyada ki değerinin farkında olan bir adamdım ben artık.

SON.

Hakkımızda

Ormanda bir gece vakti. Gökyüzü kapkaranlıktı ve bol yıldızlı. Kamp ateşi çıtırdıyor ve hikayeler anlatılmaya başlanmış. Aşk ve bilgelik, çekişmeler ve güç, hayaller ve kimlikler, cesaret ve macera, herşeye rağmen kurtuluş ve umut, sonsuz umut haklarında hikayeler - bu hikayeler kelimeler, mimikler, şarkılar ve danslar eşliğinde anlatılıyor. Kamp ateşinin çevresindeki sıcaklık ve mutluluk hikayeyi anlatana huzur veriyor. Ağaçlar, toprak ve ormandaki hayvanlar anlatılan hikayeyi dinlerken büyülenmiş bir sessizlik içindeler.

Okuyucularımızı eğitmek ve eğlendirmek amacıyla en kaliteli çizgi romanları yayınlamak hedefiyle bir kamp ateşi çevresinde anlatılacak hikayeler tadında yayıncılığa başladık. Yazar, editör, çizer ve renklendirme uzmanı kadromuz iyi hikayelere ve hikaye anlatmaya olan tutkuları yüzünden kitaplarımız en iyi kalitede çizilmiş, renklendirilmiş, dizilmiş ve yayına hazırlanmıştır ki siz mükemmel bir okuma keyfi sürün.

Çizgi romanlarınız 4 ayrı ilgi çekici kategoride hazırlandı. Klasikler kategorisi edebiyatın popüler ve hiçbir zaman eskimeyecek olan kitapların seçkisidir. Bu uyarlamalar orijinal kitabın tadını korumakla beraber günümüz okurlarına basitleştirilmiş dil yapısıyla daha seri okunma imkanı sağlıyor. Orijinaler kategorisi kurgu romanlara düşkün okur grubunun tüm ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde hazırlanmış olup, kurgu karakterlerin heyecan verici mekanlarını sizlere sunuyor. Mitoloji kategorisi altında yayınladığımız çizgi romanlar Hindistan ve diğer ülkelerin masalları, mitolojisi ve efsaneleri hakkında olup modern çağa dair ilgiyi ve ayakta tutarak geniş bir okur kalitesine okuma keyfi veriyor. Biyografi kategorisi altında yayınlanan çizgi romanlarda tüm dünya çapında önem kazanmış insanların hayatını yaşadıkları çağın gerçeklerini de gözardı etmeden kişilik analizi de yaparak okurlara sunuyor.

Yeni kuşaktan yetenekli yazar, çizer ve grafik sanatçısı kadromuzun hazırladığı çizgi roman serimiz, dünya çapında başarıyı hedefleyen ve bunun gereğini layıkıyla yerine getiren bir sanat çalışmasıdır.

İster bir kitap kurdu olun, ister arada bir okuyan biri olun. Umarız tüm okurlarımız gibi size de bir kamp ateşinin etrafında anlatılan hikayeleri ulaştırmayı başabiliriz.

BEŞ ÜNLÜ BATIK

MARY ROSE

8. Henry tarafından "şu ana kadar denizlere açılmış gemiler arasındaki en güzel çiçek" olarak tanımlanan Mary Rose'un yapım aşaması 2 yıl sürmüştü ve ilk "geniş kenarlı" gemiydi. Bu terim, bir kenarında boylu boyunca top yerleştirildiğini belirtiyordu ve bu toplarla karşısına çıkan tüm düşman gemilerine, muhteşem atış gücüyle dünyayı dar ediyordu. 19 Temmuz 1545'te, bir Fransız gemisine saldırmak üzere harekete geçtiğinde battı. Batış nedeni hala tam olarak anlaşılamamış olmakla birlikte althyüzü aşkın mürettebatının o gün öldüğü tahmin ediliyor. 1982'de Mary Rose'ın batığı denizden çıkarıldığında, bu tarihi an televizyon kameraları tarafından filme alındı ve 60 milyonu aşkın seyirci tarafından seyretilildi.

TITANIC

Titanic, çağının en muhteşem yolcu gemisi olarak inşa edilmişti ve batırılmaz olduğuna inanılıyordu. Zengin yolcuların kullanımına sunulan, güvertede açık bir havuzu, içeride müthiş bir kütüphanesi, bir spor merkezi ve bir de Türk hamamı vardı. Southampton'dan New York'a düzenlenen hünüz ilk seyahatinde 15 Nisan 1912'de, bir buzdağına çarptıktan sonra battı. Titanic batığının yeri su altında 2.5 mil derinliktedir. Titanic'in batış sebebinin, Prensesse Amen-Ra'nın mumyasının gemide taşınmasının laneti olduğu iddia edilir. Mumyanın sahibi, yolcular arasında tedirginliğe sebep olmamak için mumyayı arabasının altında hazırladığı gizli bir bölmede gemiye getirmişti.

MF Mansfield'in Futility romanı ile Titanic'in batışı hakkında çok ilginç benzerlikler vardır. Asıl ilginç olan durum şudur ki, bu romanın ilk baskısı 1898 yılında - Ticanic batmadan 14 yıl önce yapılmıştı!

LUSITANIA

İngiliz yolcu gemisi olarak inşa edilen Lusitania Ağustos 1914'te 12 adet 6 inçlik topla donatılmış olarak İngiliz Donanması'na devredilmiştir. Bu işlem Birinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesinin hemen ertesinde gerçekleşmiştir. Bu gemide yolculuk yapacak olanları uyararak bir mektup Amerikan gazetelerinde bir Alman elçi tarafından yollanmıştır. Bu mektupta, Amerikan ve İngiltere'nin savaşmakta olduğu ve İngiliz adalarını yakın olan deniz bölgesinin de savaş alanı olarak değerlendirilmesi gerektiği belirtilmiştir. Bu gemi ile yolculuk yapmayı tercih edecek sivil vatandaşların da bu riski kabul ederek yolculuklarını planlamaları tavsiye edilmiştir. 9 Mayıs 1915 Cuma günü bir U20 Alman denizaltısından yollanan torpido ile Lusitania batırıldı. Batan gemide ölenlerin biri de Amerikan romancı ve oyun yazarı Justus Miles Forman'dı. Hayret verici şekilde, Lusitania ile yolculuk etmeye niyeti olduğunu bildirdiği günlerde, onu telefonla arayan esrarengiz biri, bu gemiye binmemesi hakkında onu uyarmıştı.

BISMARCK

Zamanının en muhteşem Alman savaş gemisi olan Bismarck, 50.000 ton yük taşıma kapasitesine sahipti, 30 Knot hıza ulaşabiliyordu, 17 katlı bina yüksekliğindeydi ve 240 metre uzunluğundaydı. İkinci Dünya Savaşı sırasında, İngiltere Başbakanı Winston Churchill, Bismarck'ın görüldüğü yerde batırılmasını emrini vermişti. 1941 Mayıs ayında Bismarck, İngiliz donanması tarafından 8 gün boyunca kovalandı. Yoğun bombardıman sonucunda büyük hasar aldı ve battı. 1989 yılında, 200 mil çapında bir alanda yapılan aramalar sonucunda, Robert D. Ballard Bismarck'ın batığına buldu Atlantik Okyanusu'nun yüzeyinden 4500 metre derindeydi.

BELGRANO

2 Mayıs 1982'de Belgrano adlı Arjantin Kruvazörü İngiliz nükleer denizaltısı HMS Conqueror'un saldırısına uğradı. Arjantin gemisine üç torpido çarptıktan sonra batış kaçınılmazdı. Belgrano, ikinci dünya savaşı sırasında Japonların düzenlediği Pearl Harbour saldırısından kurtulan bir Amerikan savaş gemisiydi. 1950'lerde bu gemi Arjantin'e satılmıştı. 2003 yılında, bir film yapım şirketi, uzaktan kumanda edilebilen ve sonar ekipmanı ile donatılmış bir denizaltı yardımıyla bu geminin batığını aramaya karar verdi. Arjantin'in kıyılarından 180 kilometre açıklarında, tehlikeli sular olarak bilinen bölgede olduğuna inanılan batık ne yazık ki bulunamadı.

ROBINSON CRUSOE

Robinson Crusoe İngiltere'deki hayatından mutlu değildir. Çok sıkılmıştır ve dünyanın farklı yerlerini de görmek istemektedir. Bu nedenle evini, memleketini ve tüm sevdiklerini terkederek yurtdışına seyahat etmeye karar verir.

Anne ve babasına haber vermeden, dünyayı keşfetmek hevesiyle, bir deniz yolculuğuna çıkar. İlerleyen yıllarda, sadece dünya hakkında değil, aynı zamanda kendi karakteri hakkında da epey bilgi sahibi olur. Birden fazla defa felakete sonuçlanabilecek tehlikelerle yüzyüze geldiği deniz yolculukları sayesinde Robinson arak seyahatlerine son verip sakin bir hayat sürmek amacıyla karaya çıkıp yerleşmeyi düşünür. Fakat, maceracı ruhu bu düşüncesini alt edecektir ve bir defa daha denize açılır.

Bu defasında, gemisi okyanusun ortasında batma tehlikesi geçirdiği için tahliye edilir ve mürettebattan sadece Crusoe ıssız gibi görünen bir adaya çıkarak kurtulur.

Yalnız bir adamın bu durumda hayatını sürdürebilmesi mümkün müdür? Robinson Crusoe bu ıssız adada hayatta kalmayı başarabilecek midir? Ya da bu adadan kurtulabilecek midir?

9.50 TL.

www.arunas.tc

ISBN: 978-605-5575-36-6

9 786055 575366

